

ΣΤΑ ΚΟΡΙΤΣΙΑ ΠΟΥ ΜΕΓΑΛΩΣΑΝ
ΚΑΙ ΓΙΝΑΝ ΑΝΤΡΕΣ

le gendernaut

“τα αληθινά πράγματα είναι είτε πολύ μεγάλα, είτε πολύ μικρά ή έχουν πάντα το λάθος μέγεθος προκειμένου να εφαρμόσουν στο χώρο που ονομάζεται γλώσσα.”
jeanette winterson - πες μου μια ιστορία

“I hope I come back as myself at age five
and do a bunch of cool shit
and don't fuck my early twenties so spectacularly.”
joshua jennifer espinoza

αντί εισαγωγής

το ζινάκι αυτό γράφτηκε για να λυτρώσει.
κάθε ιστορία συνοδεύεται από το αντίστοιχο ηχητικό θέμα
που πυροδότησε τη συγγραφή της.
τυπώθηκε σε περιορισμένα αντίτυπα και διακινείται με αγάπη.

καλή ανάγνωση!

I. [brian eno – new space music]

είδα στον ύπνο μου την οικογένειά μου
ήμασταν λέει διακοπές όλοι μαζί στη σκανδιναβία
ευτυχισμένοι λέει
όπως παλιά λέει
(ποιος τα λέει όλα αυτά;)
είχαμε νοικιάσει δύο αμάξια
διότι ένα μονάχα δε χωρούσε τα φορτία που κουβαλούσαμε
(αυτό δεν είναι και τόσο περίεργο θα μου πεις)

παύση τετάρτου
έχεις ένα τέταρτο να σου πω κάτι;

κάποια βράδια είναι πιο δύσκολα από άλλα
αναπνέεις με προσοχή το λιγοστό οξυγόνο
τεντώνεις τα αυτιά να ακούσεις ήχους εκτός της ατμόσφαιρας
μπορείς και βλέπεις στο σκοτάδι

παύση μισού
(το μισώ αυτό το σώμα
δε μπορώ να το κουβαλώ
είναι πολύ βαρύ)

τα δυο μισά δε χωρούν στο ίδιο μέτρο
τα δυο μισά χρειάζονται σύζευξη διαρκείας
για να γίνουν ένα ολόκληρο
μουσική γραμμένη για το διάστημα
το διάστημα ανάμεσα σε δύο φθόγγους
το διάστημα ανάμεσα σε δύο κόμπους

είκοσι οκτώ αντισίξεις
είκοσι οκτώ αντιστάσεις

edward hopper, boy and the moon

II. [pj harvey - moth]

η ζωή είναι ένας τοσοδούλης σκόρος
που φύτεψε η μάνα μας
στην παιδική μας ντουλάπα,
κι από τότε τον κουβαλάμε
πάνω στα ρούχα και τα παλτά μας,
μέσα στις βαλίτσες μας,
από σπίτι σε σπίτι,
από πόλη σε πόλη.
μεγαλώνει μαζί μας,
κάτω από τα κουμπιά
των αγαπημένων μας πουκαμίσων
που κρέμονται με απόλυτη τάξη,
κατά χρώμα και κατά μήκος μανικιού.
ανοίγει μικρές τρύπες
που αφήνουν το σκοτάδι να μπει.
όπως μπαίνει η φωνή της pj harvey
κατευθείαν στην ψυχή.

III. [δεσποινίς τρίχρωμη – το φυτό]

τα περισσότερα σάββατα της ζωής μου,
τα θυμάμαι αφιερωμένα στην καθαριότητα.
και στον μίκη.

τη μια φορά φυτεύαμε την καρδιά στου χωρισμού την αμμουδιά.
την άλλη -αυτό ήταν το αγαπημένο μας- φυτεύαμε μια πορτοκαλιά
και μας εξήλεψε όλη η γειτονιά.
είχε γενικώς σημασία η γνώμη της γειτονιάς για εμάς.

βέβαια, δεν καταλήξαμε ποτέ ακριβώς
στο πού φυτέψαμε το φόβο, τη θλίψη, την ενοχή.
αλλά τουλάχιστον είχαμε πάντα έναν όμορφο κήπο
κι ένα σπίτι καθαρό.

egon schiele, lovers

IV. [billie eilish - idontwannabeyouanymore]

στους ανθρώπους εκεί απαγορευόταν να δίνουν υποσχέσεις.

κι αν οι υποσχέσεις οδηγούν σε προσδοκίες,

τότε οι άνθρωποι εκεί ουδεμία προσδοκία έτρεφαν,

και φυσικά καμιά δε γεννούσαν.

οι άνθρωποι εκεί, τις νύχτες,

έκαναν τις υποσχέσεις τους δάκρυα

και τις έκλειναν σε μεγάλα σκονισμένα μπουκάλια.

απ'έξω έβαζαν χρωματιστές ετικέτες:

“σαγαπώ” / “σεθέλω” / “δεθασαφησωποτέ”.

έπειτα ανέβαιναν στην ταράτσα,

άφηναν το μπουκάλι στο κενό και

περίμεναν να ακούσουν τον ήχο μιας υπόσχεσης που σπάει.

V. [andrea gibson - your life]

στην απόσταση που χρειάστηκε να διανυθεί

απ' το φαινόμενο στο είμαι,
στην αντανάκλαση στον καθρέφτη και
στον εαυτό πίσω από το είδωλο

στην απόλυτη μοναξιά του μη-φύλου και
στα δε-χωράς-πουθενά

στη στιγμή που αποφάσισες ότι επιτέλους το βρήκες και
στις αμέτρητες φορές που με τρόπο συνειδητοποιήσες
ότι πάλι το έχασες,
πάλι από την αρχή

στην απόσταση που χρειάστηκε να διανυθεί

από την αγκαλιά της μαμάς στις αγκαλιές των φίλων,
στην ακόρεστη ανάγκη για συντροφιά κι επιβεβαίωση,
στα μακριά σου δεν αντέχω, θα χαθώ

στο βαθύ φόβο του θανάτου
(ή της τρέλας;)

στις ατέλειωτες νύχτες που αναζητούσες επίμονα ταυτότητα και
σ' εκείνη την απόλυτη, την πιο σκοτεινή απ' όλες,
που σε χάραιψε τρυφερά και
καμιά ταυτότητα δε χρειαζόσουν πια

στην απόσταση που χρειάστηκε να διανυθεί
για να καταφέρεις να συνδεθείς με το Σώμα,
στη ντροπή, τη ντροπή, αυτή τη γαμημένη ντροπή και
στα χρόνια της αυτοπαράτηρης και της αποδοχής

στην τρομακτική διαπίστωση του κενού
και του πρόσκαιρου

στο σημείο που το σκέφτηκες λίγο πιο ψύχραιμα
κι είπες πως άμα ενώσουμε τη ματαιότητα των υπάρξεών μας,
κάποια απόλαυση θα πάρουμε,
δε μπορεί

στην απόσταση που χρειάστηκε να διανυθεί
για να κατακτήσεις τα για άλλους αυτονόητα,
στο νέο σου όνομα, στην καινούρια σου φωνή,
στις υπέροχες ουλές σου

στη ζωή που σε περίμενε να τη ζήσεις και
σ' αυτήν που άφησες πίσω σου οριστικά

στους εξίσου περίεργους και πανέμορφους ανθρώπους
που συνάντησες στη διαδρομή,
στους αγώνες που δώσατε ενάντια στην κανονικότητα και
στις ήττες-υπερπαραγωγή

στην απόσταση που χρειάστηκε να διανυθεί
τις φορές που καμιά όρεξη δεν είχες να προχωρήσεις

στην απόσταση που χρειάστηκε να διανυθεί
τις φορές εκείνες που έτρεξες μακριά
για να αποφύγεις όσα δεν άντεχες να αντιμετωπίσεις

στην απόσταση που χρειάστηκε να διανυθεί
για να πλησιάσεις το κορίτσι που ερωτεύτηκες και
να τα μάθετε όλα μαζί,
από την αρχή.

ceci n'est pas une main.

VI. [frank sinatra – my way]

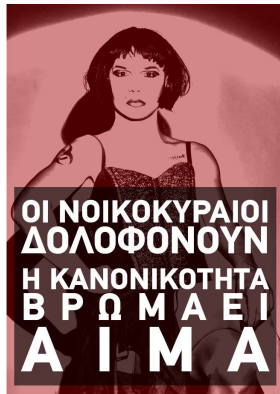
τσικλοπέμπτη

και σκέψου λέει μία πέμπτη
που ο κόσμος θα βγει στους δρόμους
μασουλώντας τεράστιες τσίχλες /
στα ηχεία θα παίζει χατζιδάκις /
και μια μεγάλη παρέα θα απαγγέλλει στίχους μελαγχολικών ποιημάτων /
γιαγιάδες με μωβ περούκες θα πετούν γκλίτερ σ' ανυποψίαστους
περαστικούς /
και κάμποσα πιτσιρικά θα μασκαρεύουν τα αγάλματα της πόλης /
και την πιο μεγάλη ώρα,
όλα θα συντονιστούν /
τσικλόφουσκες παντού,
η μία δίπλα στην άλλη,
σε όλα τα χρώματα και τα μεγέθη,
σε όλες τις γεύσεις /
τσικλόφουσκες που πλησιάζουν η μια την άλλη /
τσικλόφουσκες που συναντιούνται κι ενώνονται /
και μεγαλώνουν μαζί /
και ανεβαίνουν /
και σκεπάζουν την πόλη /
και ΜΠΑΜ.

VII. [imiterasu & panú - big in japan (alphaville cover)]

Ο ΖΑΚ

π έ θ α ν ε
με τον τρόπο που
ΟΛΕΣ/ΟΛΟΙ/ΟΛΑ
είδαμε

να μην το ξεχάσουμε.-

VIII. [kate tempest – hold your own]

judit reigl, homme

πέντε χαικού

η κοινωνία
μου έμαθε να μισώ
αυτό που είμαι

καθρέφτη ψεύτη
πάψε την εικόνα μου
να αλλοιώνεις

χρόνια παιδικά
σε εσάς ξαναγυρνώ
ελευθερία

το όνομά μου
προσεκτικά διάλεξα
να μου ταιριάζει

σώμα μου εσύ
πώς να σε αγαπήσω
χωρίς να πονώ

ΙΧ. [kathy heideman – bob]

“ποιος είσαι; περιγράψέ μου τον εαυτό σου.”, ακούστηκε η φωνή της Α.

έβαλα τα κλάματα για τους επόμενους 18 μήνες.

στο διάστημα αυτό, παρατήρησα τον εαυτό μου με κάθε δυνατό τρόπο:

βαθιά από μέσα,

ψηλά από πάνω,

προς τα πίσω / κι έπειτα με φόρα προς τα προς,

ΑΠΟ ΕΞΩ (αποσύνδεση –ποιος είναι αυτός;)

είπα την ιστορία μου εκατομμύρια φορές

ΜΕ ΕΜΑΘΑ ΑΠ' ΕΞΩ

η ερώτηση παραμένει ανοιχτή

και μακάρι για καιρό αναπάντητη.

τουλάχιστον έπαψα να κλαίω (πολύ).

X. [cocorosie - lemonade]

στον κόσμο που ονειρευόμαστε
θα πίνουμε λεμονάδα
στον ίσκιο του επιβλητικού αιωνόβιου κυπαρισσιού
στο jardim do principe real

και λίγο παραδίπλα,
ξαπλωμένες/-οι/-α μπροστά στο μνημείο
των θυμάτων της δολοφονικής ομοφοβίας
θα διαβάζουμε ποιήματα
όπου ο έρωτας θα είναι πια ελεύθερος

XI. [χειμερινοί κολυμβητές - γιατί δεν πεθαίνεις;]

* ωδή στο μωβ καφενείο

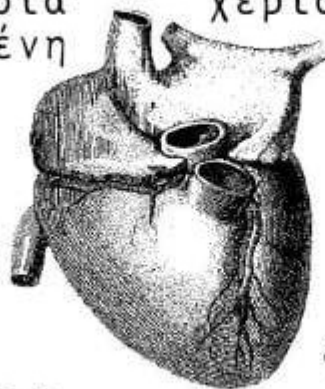
χορεύανε μέχρι το πρωί /
τον κύκλο μην εγκαταλείψεις

η εποχή των θαυμάτων /
αιώνιες νύχτες, μεθυσμένες λήψεις

για να μη ζήσουνε σα δούλες /
ανώμαλες επιθυμίες, έκφυλες αντιλήψεις

επειδή σικάθηκαν να φοβούνται /
χωθήκανε στις καταλήψεις

Ανάβω το φώς σε ένα
εγκαταλελειμένο εργοστάσιο και
πιάνω στα χέρια μου λίγη
σκονισμένη μνήμη
και στρέφω το
βλέμμα μου στους
άλλους

ναι
άλλους
που
από τις

στοιχ
σε αυτές
ξεγλιστράνε
κανονικές

διαδρομές

massqueerraid, ήθελα να σου πω κάτι

σαλονίκη, ιούλης 2020